CALVINIST-CONTACT

CHATHAM, ONTARIO, OCTOBER 15, 1953

4TH YEAR OF PUBLICATION NO. 73

IN DIT NUMMER:

HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE

TYPISCH HOLLAND

Het Hollandse vee is beroemd over de gehele wereld. Het vruchtbare polderland voorziet het vee van voedsel en dit is een van de redenen, waarom de kwaliteit zo buitengewoon goed is. De foto toont U koeien in een polderland bij Leiden.

CALVINIST-CONTACT

Holland-Canadian Magazine

Issued the 1st and the 15th of each month, under the auspices of the Christian Reformed Immigration Societies in Canada.

Publication Committee

Rev. A. Persenaire..........President
Mr. J. Vander Vliet..........Secretary
Rev. P. De Koekkoek..........
Rev. J. Hanenburg..........
Rev. J. Rubingh..........
Mr. J. Van Staalduinen..........
Mr. H. A. Wierenga..........
Editor-in-Chief, Rev. John Gritter, 148 Wharncliffe Rd. N., London, Ont.
Business Manager, John Vellinga, Box 234, Chatham, Ontario

Departments and Editors

Van het Kerkelijk Erf, Rev. P. De Koekkoek
Immigration..........Mr. J. Vander Vliet
Fieldmen's Corner..........Mr. J. Vellinga
Voor de Vrouwen..........Mrs. C. Witt
Young People's Page, ...Writers alternated from time to time
Children's Page..........Mrs. J. Hanenburg
As One Preacher Sees It....Rev. J. K. van Baalen
Landbouw..........Mr. Ir. J. Bakker

Contents:

All matters for publication should be sent to the office of the Editor-in-Chief, Box 234, Chatham, Ontario.

Subscriptions and Advertising:

Send all subscriptions, renewals, and advertising to the office of the Business Manager Box 234, Chatham, Ontario. Subscriptions $3.00 a year in advance.

Printers:

The Mercur" Press, Chatham, Ontario.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

Editorials

DOOR JOHN GRITTER

Geen verbrokkeling

Op Zaterdag, 19 September jl., vergaderde te Strathroy de league van immigratieverenigingen van Strathroy en omgeving. Een verslag daarvan zal in dit of een volgend nummer van ons blad wel verschijnen. Op een bijzonderheid gaan we hier even in.

Daar ontstond een nogal brede en goede bespreking over ons blad. Daar was echte belangstelling. Vragen bleven niet achterwege. Gelukkig konden we melden van vooruitgang. Wat de inhoud betreft — elk opmerkzaam lezer kan dat zelf constateren — menen we dat we niet achteruit gaan. We zijn nog lang niet waar we wezen willen, maar we gaan vooruit. Van verschillende zijden werd ook de verzekering gegeven, dat het blad over het geheel er bij ons volk wel goed invalt. Dat is erg bemoedigend. Diegenen die er nogal wat tijd aan moeten besteden hebben dat ook wel eens nodig. Ook wat de financien betreft, gaan we vooruit. Dat zou nog veel meer het geval zijn indien we de volle medewerking van al ons volk hadden, maar niettegenstaande we daarover niet te sterk kunnen roemen komen we langzaam toch wat vooruit.

De hoop werd uitgesproken, dat ons blad eens mag uitgroeien tot een weekblad. Dat leeft in de harten van velen onzer, want aan de Christelijke Pers is onder ons dringende behoefte; dat staat ook op het program van de Publicatie Commissie; de tegenwoordige redactie en administratie zouden dat ook heel graag tot werkelijkheid maken. Gezien de groei van ons volk hier moest dat ook heel goed kunnen.

Maar dan moeten we ons o.m. wachten voor verbrokkeling.

Op die vergadering te Strathroy werd dat ook sterk gevoeld en de redacteur werd verzocht daarover te schrijven, over dat dreigend gevaar van verbrokkeling.

Wat we bedoelen is dit.

In verschillende van onze gemeenten die wat uit de kluiten gegroeid zijn stelt men wekelijkse bulletins in, korte nieuwsblaadjes waarin het nieuws in de gemeente te lezen staat, alsmede officiele mededelingen van de kerkeraad, somtijds de orde van eredienst, en zo meer. Prachtig. Dat is veel beter dan het oneindig afzeggen van allerlei van de kansel. Het mag als een vooruitgang worden beschouwd. Het is uiteraard geheel plaatselijk.

Op enkele plaatsen begint men ook met kerkboden. (Sommigen zeggen: kerkbodes, maar dat is de vrouwelijke vorm; in dit geval moeten we zeker denken aan een bode in de zin van boodschapper en dan geldt de mannelijke vorm en is het meervoud: kerkboden.) Dat men zulke kerkboden verlangt is te verstaan. Ze geven gelegenheid om sommige zaken wat breder toe te lichten en de gemeente die vaak nogal verspreid is wat meer saam te binden. Vooral in de grotere centrums, waar ook al meer dan een gemeente is, kan zo'n orgaan goede diensten bewijzen.

Natuurlijk geheel plaatselijk!

Daarop juist doelen we.

De neiging is, wanneer men zo'n bode uitgeeft, om die dan ook verder uit te zenden. Men heeft hier en daar vrienden; die moeten die ook eens zien. Misschien willen ze ook wel lezer worden; dat helpt ook in de kosten. Stuur ook een aan de dominees. En zo verder. En om het dan wat aantrekkelijk te maken moeten er ook wat artikelen in van algemene strekking. Daar zijn er hier en daar die wel eens wat willen schrijven en dat ook wel kunnen. Dat is een tamelijk natuurlijk iets. En wel goed bedoeld.

Maar wat gaan we zo doen? We gaan allerlei blaadjes overal heen sturen. En de een abonneert zich op dit en de ander op dat. Allemaal al die blaadjes lezen gaat niet. Zo krijgen we dan verbrokkeling. Tot ontwikkeling van een flink blad komen we niet. En dat is een grote fout.

Die kant moeten we niet uit.

Dat leefde in die vergadering te Strathroy.

Ieder die kalm en gezond denkt zal het toestemmen dat hier een groot gevaar dreigt.

Neen, laat ons samenwerken om eerst eens op te bouwen wat we hebben.

God beware ons voor verbrokkeling op dit en op alle gebied.

Onze mannen organiseren

Hier in Ontario ging de eerste stoot daartoe uit van de mannenvereniging in Hamilton. In November 1951 hield men een gecombineerde vergadering met verenigingen in de buurt. In November 1952 werd dit herhaald. Toen werd ook besloten te komen tot het oprichten van een Canadese Bond van Mannenverenigingen. Dat werd uitgevoerd op 27 Februari 1953 in Toronto. Een voorlopig bestuur werd aangesteld. De naam v.d. bond is in het Engels: Canadian Federation of R.M.S. Kennisgeving van de oprichting werd gegeven aan verschillende buitenlandse bonden van gelijke strekking.

Negen verenigingen zijn aangesloten. Maar dat zal wel toenemen: elf hebben inlichtingen gevraagd en overal worden nieuwen opgericht.

Natuurlijk wil men verder. Het plan is in 1954 een bondsdag te houden.

Zo komt er leven.

Dat is prachtig.

Onze vrouwen zijn ook actief. Die schijnen zelfs nog een stap vooruit te zijn, want die houden al vergaderingen, terwijl de mannen nog aan het delibereren zijn. Mooi zo.

Want we hebben elkaar nodig, we moeten verder.

Voor belangstellenden onder de mannen is het adres: Mr. S. P. Runia, 61 Queen Elizabeth Way, Burlington, Ont.

Deze ontwikkeling onder onze mannen brengt naar voren de vraag van samenwerking met onze mannen in de U.S. Reeds is een vergadering daarover gehouden en het plan is daarover nog nader te spreken. Natuurlijk willen we gaarne onze mannen in beide landen zo dicht mogelijk bij elkaar houden. Hoe dat uit te werken is nog niet een makkelijke vraag. Daarover willen we in een volgend artikel nog wel eens even overluid denken.

Intussen onze beste wensen aan onze mannen en vrouwen die zich opmaken om zich verder te ontwikkelen en dichter bij elkaar te komen en elkaar te steunen.

Feiten boven gegeven werden ontleend aan een schrijven ons door Mr. Runia toegezonden. De bedoeling was ongetwijfeld dat te gebruiken voor plaatselijke opwekking en we hopen dat ook niet na te laten, maar we mogen het ook wel even verder doorgeven. Dank voor de toezending.

Dezelfde brief wekt al onze mannen op te lezen een stuk gevonden in The Banner van 11 Sept. 1953, blz. 1095, geschreven door de secretaris van de Mannenbond in de U.S. Het is in het Engels en we geven dan ook de hoofdstrekking in eigen woorden terug in het Engels.

Let us pray!

The Federation of Reformed Men's Societies in the U.S. held its convention last summer in Sheboygan, Wisconsin. It had on the table a report written by a committee appointed to study the question: Why is there not more interest among our men in men's societies? The committee had found different reasons, but it felt that all those reasons would not have much weight if only there were a real interest in the study of the Word of God and in developing ourselves in the knowledge of the truth. That's where the shoe pinches; that is where the great weakness lies.

It was felt that the committee had seen things right. It's sad, but it is a fact: many of the men are more interested in sports and other things than in coming together to study the Bible.

What to do about it? Many things could be tried and have been tried. But the committee felt that there was especially one thing that could and should be done: that all make it a matter of earnest prayer before God, that He might incline the hearts of the men toward Himself and the Word of God and the study of it together in society.

That may sound a bit strange — a meeting of Calvinist men making so much of prayer! We do not generally do that. And that is no doubt one of our great weaknesses too, that we make so much of doctrine and often too little of prayer.

The men in that convention felt that and all agreed to bring this prayer before God, to do that right along, to do that earnestly and believingly, so that there may be an awakening.

Hence the urgent call: Let us pray!

Who are to pray? All our men, here in Canada and in the U.S. and other places. And we may as well include our women too.

What are we to pray for? That God may give us a new interest in His Word, His truth, so that we will want to know more about it and will be willing to take time for it and to apply ourselves to it.

How often are we to pray? Often. Every day.

How long shall we keep it up? Until we see that our prayer is answered. And then we shall pray for even more blessing.

How are we to pray? In faith, believing that God is able and ready to hear us. He is. Do we really believe it? Do we really mean it when we say so? Then let us pray to Him about this.

So let us pray!

That is a good way to begin our societies again or to start one.

If we really pray there will be an answer too.

STEUNT ONZE ADVERTEERDERS

VOOR DE VROUWEN

door Mrs. C. Witt

Prayer Changes Things

(Vert.: Het gebed verandert de dingen.)

UIT EEN DAGBOEK.

Ik had een Canadese dame beloofd te helpen met het op orde brengen van haar nieuw betrokken woning. Toen die morgen de deur voor me geopend werd en ik in de hal stapte, stortte zich een vloed van Engelse woorden over m'n Hollands hoofd uit. Ik viste er uit op: stofzuiger in de kast daar, weet niet waar te beginnen, m'n man gisteravond niet thuis gekomen, geen was in huis, wilt u eerst een kop koffie.

Wel, voorlopig was dat laatste het duidelijkste en ik besloot daarmee te beginnen. Even later zaten we achter bijna overlopende kopjes koffie, waar toch nog room bij moest. Het vocht werkte bedarend en ik kon de dame beter volgen.

Ze vertelde van allerlei o.a. dat ze in Californie lid was geweest van die en die kerk met een jonge, vlotte dominee en een gezellige damesclub (Ladies' Aid).

Ze had nog niet besloten bij welke kerk zich hier aan te sluiten, maar de dominee en de Ladies' Aid moesten van hetzelfde gehalte zijn.

M'n degelijk-Hollands hoofd schudde onzichtbaar en gedachten uit de catechismus over de kenmerken der ware kerk flitsten door m'n brein maar lieten zich niet vertalen. Trouwens, het volgend ogenblik vond me met stofdoek en stofzuiger boven. Met een: „Zie maar wat je doet" was de dame beneden gebleven.

't Duurt niet lang of m'n handen gaan automatisch en ik leef in gedachten verder.

Er hangt een laag wolkendek, dat de zon verborgen houdt

Ik ben thuis. Moeder schenkt koffie. Vader komt binnen en zet zich met een voldane zucht neer. 't Werk is naar z'n zin gegaan; hij zegt het niet maar toch weet ik het. Er wordt niet veel gesproken maar het is veilig en goed. Plots schud ik m'n hoofd. Ik ben niet thuis, maar in Canada. 'k Zal hen voorlopig niet meer zien, misschien wel nooit meer. Tranen springen in m'n ogen. Een begraafplaats ver buiten 't dorp. Diep in de grond een klein kistje, waarin m'n kleine lieveling ligt. „Ze juicht nu met de kinderschare voor Gods troon". Ja, in mijn goede ogenblikken heb ik dat beleden. Maar onweerhoudbaar gaan m'n gedachten toch steeds weer naar dat plekje op 't kerkhof.

O, God, die pijn. Waarom toch, waarom?

Ik had mijn leven zo anders ingedacht. Waarom geeft het me niet wat ik ervan verwachtte?

En 't ergste: ik kan er niets tegen doen. Ik moet willoos mee. M'n opstandig hart is machteloos. Het verandert de dingen niet. Zo werk ik verder.

Als laatste komt haar eigen slaapkamer aan de beurt. Kleedjes uitkloppen, stoelen wrijven en van de kamer af, verder meubilair en wandversieringen stoffen. Hier een ingelijste photo, daar een schilderijtje met wat bloemen en dan . . . . .

Ik sta stil. En kijk. En lees. En herlees.

Prayer changes things.

Als ik verder ga, houd ik bijna m'n adem in om maar steeds verwonderd te luisteren naar dat: Prayer changes things.

'Avonds op m'n kamer, in de stilte, laat ik die nieuwe gedachte diep. diep tot m'n ziel doordringen.

Het wolkendek gaat breken.
Nu weet ik het.

Ik zak op m'n knieen. En ik vertel Hem alles. Ook: Hier, Heere, neem m'n leven en maak Gij ervan wat Ge denkt dat het beste is.

En ik bid ook voor haar, die wel vreemde eisen aan een kerk stelde, maar die niet voor niets die woorden zich in herinnering liet brengen door een wandversiering. Wie weet, hoe vaak ook zij als enige oplossing voor haar moeilijkheden het gebed gezien had.

Er daalt een rust en kalme blijdschap in me, als ik nimmer voorheen kende. Is dit misschien de rust, waarvan Augustinus sprak: „Mijn hart blijft onrustig in mij, totdat het rust vindt in U, o God."

Prayer changes things.
O Heere, ik dank U.

NIEUWS UIT Nederland

Verzameld door Cornelia van der Vliet

Het paard wint veld of de tractor

SPREKEND VOORBEELD UIT DE HAARLEMMERMEER

Evenals het wijde wolkendek en de verre einders kenmerken zijn van de Hollandse polder, de Haarlemmermeer, is ook het motorgeronk op de velden een typische eigenschap van dit landbouwgebied. Overal in deze polder kan men het gegrom horen van de tractors voor ploegen, eggen en wagens. En geen plattelandsbevolking is **meer** vergroeid met de mechanisatie in de landbouw, dan het boerenvolk van Haarlemmermeer.

Maar toch wijst iets er op, dat deze mechanisatie zelfs hier niet verder zal gaan. Want het paard, waarvan men jaren geleden dacht, dat het wel langzaam aan van de Hollandse velden zou verdwijnen, wint weer terrein. De Hollandse boer ziet namelijk in, dat hij moet terugkomen van de ver doorgevoerde mechanisatie.

Het is merkwaardig, dat in de meest gemechaniseerde polder in den lande, de Haarlemmermeer, de man woont, die als voorzitter van de Kon. Ned. Federatie van Landelijke Rijverenigingen, aan het hoofd staat van een actie, welke gevoerd wordt tegen te ver doorgevoerde mechanisatie in de landbouw. De heer P. K. Kistemaker, landbouwer aan de Spieringweg, is van kinds been af vertrouwd geweest met de tractors, met benzine en olie, en toch hij maakt deel uit van de snel groeiende groep landbouwers en landbouwdeskundigen, die thans waarschuwend de vinger opheffen tegen deze — volgens hen — oneconomische ontwikkeling. Men waarschuwt voor eenzijdige toepassing van de tractors en wijst op het feit, dat het paard een plaats verdient in het economisch bestel van de landbouw.

„De belangstelling in de landbouw is te eenzijdig gericht op de tractors", zegt de heer Kistemaker. „Men dreigt te vergeten, dat in vele gevallen het paard economischer werkt, ja zelfs niet mag ontbreken, op welk landbouwbedrijf ook! Kenmerkend voor de huidige situatie (waarop men gelukkig snel terugkomt) is het volgende voorbeeld: Als een paard onwillig is in de handen van een boerenarbeider, moet **het paard** weg, maar als de tractor niet loopt bij diezelfde knecht, moet **de knecht** weg! Daarin ligt uitgedrukt de te kleine belangstelling voor de grootste krachtbron op het boerenbedrijf in Nederland: het paard. Want er lopen nog altijd 250.000 paarden in Nederland en „slechts" 20.000 tractors."

„Op de kleine bedrijven horen voornamelijk paarden thuis", meent deze Haarlemmermeerder, „en op de grote: tractors en paarden. De tendenz is echter: algehele mechanisatie zowel op kleine als op grote bedrijven. Dat kan wel in Haarlemmermeer, waar de grond, de grootte der percelen en de constructie van het hele boerenbedrijf er zich toe lenen, maar dat kan dan ook **alleen hier.** Gelukkig wordt dit steeds meer ingezien en wij voeren dan ook onze actie voor een economischer bedrijfsvoering door gebruikmaking van paardentrekkracht, om vooral de jonge boeren van te vergaande mechanisatie terug te houden. Wij willen het paard weer de plaats geven, die het economisch waard is en willen tevens, dat het oneconomisch gebruik van te veel tractors wordt vermeden."

„Is het paard inderdaad zoveel economischer in het gebruik?" vroegen wij de heer Kistemaker.

„Inderdaad. Al was het alleen maar, omdat men het paard zelf kan fokken. Bovendien komt het uit eigen land en eet het van eigen land. De tractor moet men importeren. Dan is er nog de brandstof en de onderdelen, die ook uit het buitenland moeten komen. Dat kost schatten aan deviezen.

Dat men dit in de practijk wel inziet en dat die practijk tevens leert, dat de tractor niet zo heel veel van het paard kan overnemen, blijkt uit de cijfers van deskundigen. Een tractor vervangt over het gehele land gerekend niet meer dan twee paarden! In de Wieringermeer werden op e e n tractor nog geen twee paarden minder gehouden in 1948! Bij werk, dat zowel het paard als de tractor kan doen, blijkt, dat de tractor duurder is dan een span paarden!"

„En wat houdt de actie in?"

„Drie weken geleden is men in Barneveld begonnen aan de landbouwschool cursus te geven in het gebruik, het fokken en voeden van de paarden. Dat was een historisch ogenblik, want het was de eerste schrede op de weg naar een betere voorlichting van de jonge boeren over het economisch gebruik van paardentrekkracht. Meerdere landbouw lagere en middelbare en winteravondscholen zullen volgen, want ook de docenten van deze scholen en een groter wordende kring boeren, zien het nut van dit pogen in. Deze actie om het paard zijn plaats in het landbouwbedrijf te laten behouden wordt door steeds meerderen gevolgd."

.

Het Psalmgebed

Tot de meest bekende gedeelten van de Bijbel, behoren de Psalmen, die we van kind af al leerden en die ons daarom zo eigen zijn.

Ja, eigen — en toch kunen we 't met die Psalmen moeilijk krijgen; zo veel van wat er in staat, kunnen we onmogelijk nazeggen — als we er goed over gaan nadenken, krijgen we veel woorden maar moeilijk over onze lippen.

De meeste Psalmen zijn gebeden en als zodanig moeten wij ze toch kunnen overnemen!

Maar wie, die zichzelf kent, durft het David nabidden als hij smeekt:

„Doe mij recht Here, naar mijn gerechtigheid en naar mijn onschuld die bij mij is."

En hoe heeft David zelf — David! — dit durven bidden?

Dan is daar Psalm 42 met zijn „al uw baren en golven slaan over mij heen". Wanneer wij het willen nazeggen verstommen onze lippen — deze overdrijving past ons niet.

Bovendien zijn daar de wraakpsalmen, waarbij we eigenlijk tegenzin voelen en waarover we maar liefst vlug heenlezen.

Nu laat het ons zeer onbevredigd als we dit alles aan Oosterse vormgeving en Oosterse overdrijving willen toeschrijven. Daar tegen verzet zich toch ons hart — het is Gods Woord — zo hebben we het te aanvaarden. Zo geldt het ook ons — Westerse Christenen.

Maar hoe moet het dan toch met al die moeilijkheden?

Waren de Psalmdichters dan andere gelovigen als wij? We moeten toch de Psalmen kunnen meebidden en ieder ogenblik stokt onze stem . . .

In een klein boekje van ds. Bonhoeffer — een door de S.S. vermoordde Duitse predikant — las ik een prachtig antwoord op deze vraag. Ds. Bonhoeffer zegt:

„Het Psalmgebed, dat niet over onze lippen wil komen en waarvoor wij blijven staan en er ons over ontzetten, doet ons vermoeden, d a t h i e r e e n a n d e r d a n w i j z e l f b i d t en dat hij, die hier zijn onschuld betuigt, Gods oordeel uitroept en in zulk een onuitsprekelijk lijden gekomen is, niemand anders is, dan Jezus Christus zelf. Het Psalmboek is in zijn diepste betekenis h e t g e b e d e n b o e k v a n J e z u s C h r i s t u s". . . .

Opeens voelen we, hoe dit de oplossing moet zijn. We zien dit zeer bijzonder aan Psalm 22, waar we boven en achter het klagen van David uit,, de Heiland horen roepen: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?

Bij David is dit „de overdrijving in 't gebed zoals prof. Schilder het eens genoemd heeft, bij de Heiland is het bittere werkelijkheid. De profetische achtergrond van heel de Psalmbundel is Jezus Christus.

Ds. Bonhoeffer legt verder in zijn boekje uit, dat wij het Psalmboek nabidden kunnen en mogen, maar dan alleen „als lichaam van Christus op aard".:

de wraakpsalmen, zonder er een enkele boze gedachte aan te mogen koppelen;

de onschuldpsalmen niet uit onszelf, maar in verbondenheid aan de Zondeloze;

de lijdenspsalmen, omdat in Jezus' leven alle vlees geleden heeft en gestorven is.

Zo is van dit Oud-Testamentisch Psalmboek voor ons, Nieuw-Testamentische Christenen, niets te verstaan dan a l l e e n door Jezus ons Hoofd — maar in Hem, kan het Zijn lichaam, dan ook ons geheel eigen worden.

L. A. L. BR.

.

IN TWEE STEDEN: INVALLEN BIJ N.E.S.B. DRIE LEIDERS IN ARREST

Onlangs werden op een Zaterdagmiddag drie leden van de Nationale Europese Sociale Beweging (N.E.S.B.) gearresteerd. In Amsterdam deden vier aparte groepen van de recherche tegen het middaguur vrijwel gelijktijdig invallen op vier adressen. De 31-jarige algemene leider van de N.E.S.B., welke organisatie door de justitie wordt gezien als een voortzetting van de N.S.B., Paul van Tienen, en de 29-jarige werkgroepleider van deze organisatie, A. M. Kruit, werden in hun kantoren gearresteerd. Iets later werd te Groningen de landelijke leider van de N.E.S.B., mr. J. Wolthuis (oprichter van de Stichting Oud-politieke Delinquenten) in arrest gesteld.

REV. HENRY A. VENEMA

FOR THE YOUNG PEOPLE

That Gadding Absentee

Through the window of our living-room, one Sunday morning, I saw a young man aimlessly walking amongst the automobiles around our church in Sarnia. He had his hands in his pockets, coat-collar up, evidently very uncomfortable; the weather was chilly and a fine drizzle was falling. It was ten o'clock. The Rev. Rook was conducting the nine-fifteen service in the Second Congregation; I was preparing for the ten-forty-five service in the First Congregation, and, for a moment happened to be downstairs.

That young man was playing truant, and was therefore: "A Gadding Absentee". He should have been attending the service, listening to the preaching of the Word of God. But rather than worship with the people of God he would wander miserably and aimlessly about the cars in a cold drizzle! No doubt, he peeked in to make up his mind whether he should go in or not; perhaps, he thought to find out from others what was the text on which the service was based. If necessary, he would inform his parents that he was in church, that the Rev. Rook preached on such and such a text, but that the sermon was so dark and deep, that he could not understand much of it!

How true of him: "A Gadding Absentee". He, a wretch, a beggar, a tramp, a truant! He is one, who for no valid reason at all stays away from any place where it is his business, his calling to be. Absenteeism is truancy, staying away without real reason, and then to go about idly. Absenteeism is true of the child that makes his parents believe that he goes to school but does not — gads about. Absenteeism is true of people of all ages (not only young people) who without real regard for God's fourth commandment, stay away from church and go here and there, following the floods of the flesh. In the sphere of school, "absenteeism" is largely overcome by truant-officers and laws compelling the children to attend school; but the evil of "absenteeism" is not easily eradicated in Church life.

Moreover, "absenteeism" is too general in our churches. "Gadding Absentees" are young men and young women (not to speak of old men and old women) that should attend the services but are absent for no reason whatsoever. "Absentees" are several youths that are supposed to attend Catechism and do not. Occasionally they come, especially when they have just been visited by the Pastor, or by a committee from the Consistory, or when the danger threatens that they will be so visited; but only to stay away again as soon as "the danger" is past. "Absentees" are those members of the societies that are organized within the bosom of the congregation (such as young men's or young women's), but who hardly ever attend, and who are usually reported absent when it is their turn to deliver an introduction to the Bible discussion, essay or recitation. They attend very irregularly, though there be no reason why they should not attend every week. Sad to say, because these young "absentees" often remain "absentees" when they become older, there are always a number of "absentees" in practically every sphere of Church-life.

But, "absenteeism" is a sore evil! First of all, it is a great sin! Sin, because of the fact that, whenever anyone stays away from that particular place where his duty calls him, he refuses to go and to be where God calls him! It is, therefore, sin in itself, apart from the question where the "absentee" spends his time while he is playing truant.

"Absenteeism" is sin, too, because of the places he evidently prefers to the things of the kingdom of God. It is bad enough, a manifestation of carnal tendencies, when a young man prefers to walk around in a cold drizzle, rather than attend the services of the people of God on Sunday morning. But the truant does not always walk in the rain when he is an "absentee". He prefers many things to the kingdom of God. Now it is winter, bowling is popular and preferable; now it is summer, too warm to sit in Church or to attend Catechism or Society, and he prefers to take a ride; again he knows of a good movie, of a nice program, of a splendid baseball or basketball game; or he reads an interesting novel; or he hangs over a lunch counter . . . . . A thousand and one excuses he can find why on a particular Sunday he should be absent, or on a certain evening he should not attend Catechism or Society. And everyone of these reasons is perfectly carnal. The frequent "absentee" lives from the principle of the lust of the flesh. He does not seek the kingdom of God and His righteousness. He will not be instructed in the truth of the Word of God. He sells his birthright for a mess of pottage. He is a fornicator. In as far as he is a truant he is closely related to Esau!

Secondly, "absenteeism" is evil, a sore evil, from the viewpoint of its effects. "Absenteeism" bears fruit! Evil fruit! First of all, for the "absentee" himself. Occasionally, as was said, he will attend Catechism. But when he does attend, he does not know the lesson. His stale excuse is usuallly that he did not know what lesson he had to learn. Besides, he does not understand what the instruction is all about, for he lost the connection or rather he never had it. Catechetical instruction is systematic instruction. One lesson is based on another. One cannot fruitfully attend the Catechism once in a while. And the "absentee" usually blames it to the instruction. It is too deep for him! At the same time he found one more reason why he should play the truant, this time a reason that apparently justifies him to an extent, justifies him, alas! also in the eyes of some parents!

There is more: In a sound Christian Reformed Church the preaching really presupposes sound Catechetical instruction. It is expositional and doctrinal preaching, as it should be. The "absentee", in the same way and for the same reason that he loses hold of instruction in Catechism, loses all contact with the preaching of the Word of God. For this loss of contact, he does not blame himself. He blames the preaching. It is too deep for him. He puts the blame on the preacher. Why cannot he tell some stories, as other preachers? If only he would be more interesting. he, the "absentee" would also reveal more interest in the things of the kingdom of God! His "absenteeism" bears evil fruit for himself.

Not only for himself, but also for the body to which he belongs, for the Church, for the Catechism-class, for the society, "gadding absenteeism" is no good. Many a program of a society the truant spoils, unscrupulously! He is a member. His name appears on the program. He must deliver an essay. He is absent. The society has nothing else on its program for that evening. It depended entirely on the unfaithful "absentee". The evening is spoiled. In Catechism, the instruction must needs more or less adapt itself to the needs of the truant, when he does not attend. The Church will lower its standard of preaching if too many of these truants complain that they cannot understand it! The truant is the dead fly in the ointment! "Absenteeism" is a great evil, indeed!

Young people, you know about these things. Perhaps you are one of these yourself! If so, I beseech of you, repent, and turn to the Lord, even about your "absenteeism". I say, **you** must repent, **you** must turn to the Lord! Repentance is always personal. Besides, other methods are little effective against an "absentee". The Church has no truant-officers, and it cannot put the "absentee" in confinement. But I pray that your Consistories will watch, warn, adomonish, labor patiently with your truancy, for your own sake, for the sake of the rest, for the Church's sake. I pray that parents will not defend their truant children, protect them and try to justify them in their "absenteeism". Rather, I pray that they try to be sure, much more sure than they actually are, that their children are where they are expected to be. Let not the Church be tempted to cater too much to her truant children. For their sake the Church may not be allowed to go to ruin!

FEUILLETON

Tussen TWEE Machten

DOOR S. HARRISON

5)

Het bleek spoedig, dat voor de arbeiders was gezorgd. Gedurende een half jaar zouden ze twee derde van hun loon ontvangen. Ondertussen mochten ze allerlei bijverdiensten zien te krijgen. De meesten hadden het beter, dan toen de fabriek normaal werkte.

De verzekerings-maatschappij probeerde eerst minder dan $170.000 uit te betalen. Ze wilde er zich met $140.000 afmaken. Maar de brief was te duidelijk. Mijnheer Stefenson schreef:

„U hebt zelf voor nog geen twee jaar de prijs van $170.000 als de werkelijke waarde aangegeven. De materialen zijn niet goedkoper geworden. Ik houd mij aan uw eigen opgave. Met uw brief durf ik een proces riskeren".

De „Iowa" koos de wijste weg en betaalde het volle bedrag uit.

Zeven maanden later stond er een fabriek, zo modern en economisch ingericht als het maar kon. De omzet werd verdubbeld, terwijl er maar weinige werkkrachten meer nodig waren.

„Als hij alles tevoren geweten had, dan had hij de verzekering nog met een halve ton verhoogd", fluisterden sommigen.

Maar die fluisteraars hadden het mis.

„Die verlaging is de meest handige zet in mijn leven geweest", wenste de jonge William zichzelf geluk. „Anders hadden ze me nooit zoveel uitbetaald voor dat oude zootje".

Op de dag, toen de nieuwe fabriek in gebruik werd genomen, kreeg de oudste knecht Peter Jackson een half jaar extra loon.

Maar de heer William Stefenson deed meer.

Hij was ouderling in de United Presbyterian Church, en als zodanig wilde hij zijn dankbaarheid tonen. Omdat, wat schade leek, winst was geworden, onder 's Heeren gunst. Kerk en diaconie werden beide grotelijks verblijd, ieder met een gift van duizend dollar.

„Toch 'n royale kerel", oordeelde men algemeen.

„Hij heeft geen scha van de brand gehad. Maar hij hoefde dit toch niet te doen", merkte Mr. Stower op.

„Ik vind het prachtig", was het oordeel van de predikant. „We kunnen er allen een voorbeeld aan nemen".

IV. GANGSTERS

Scheelt er wat aan, man?"

Mrs. Stefenson had de laatste dagen gemerkt, dat haar man nogal eens afwezig was. Soms ook was hij kortaf en brommerig. Er hinderde hem zeker iets, al kon ze niet gissen wat het mocht zijn.

„Vertelde hij het maar", dacht ze. Vroeger, toen ze pas getrouwd waren, kwam hij altijd met zijn moeilijkheden bij zijn vrouw; maar tegenwoordig nooit meer. Zoals nu kon het niet doorgaan. Door zijn geprikkeld humeur liepen de verhoudingen thuis gevaar. Luke had zijn vader gevraagd, of hij naar een feestje mocht, en of vader hem daarvoor een extraatje wilde geven. Haar man was uitgevallen — verschrikkelijk. Alsof die jongen ik weet niet wat voor kwaad gedaan had.

Ze had toch als vrouw recht om te weten, waar haar man mee tobde. Ze wilde hem er naar vragen. Hij moest het zeggen. Dan konden ze het samen dragen.

Als hij zich nu maar niet van haar vraag afmaakte.

Die avond zocht ze haar man op in zijn kamer.

„Hindert je wat, William?"

„Niets vrouwtje. Hoe kom je erbij?"

„Je bent zo anders dan gewoon. Zo kortaf. Je gezicht tekent het af dat er iets aan mankeert. Vanmorgen ook, toen Luke je vroeg of hij naar de bazar mocht voor het Groene Kruis, snauwde je hem af, alsof hij ik weet niet welk boos stuk in de zin had".

„Die jongens kunnen ook zo zeuren. Nooit zijn ze eens tevreden. Altijd moeten ze hierheen of daarheen. Altijd moet pa maar klaar staan voor 't geld. Laat ze werken. Laat hij zorgen, dat hij met een goed rapport thuis komt".

„Dat is het niet, man. Zijn rapport was aardig goed. En veel gaat hij niet uit. Er hindert je wat. Zeg het me toch. Ik ben toch je vrouw. Vroeger bespraken we alles samen. Toen waren we samen gelukkig. Het lijkt wel alsof we met de uitbreiding van de zaken steeds verder van elkaar af komen te staan".

Mr. Stefenson probeerde de bezwaren van zijn vrouw weg te lachen.

„Je bent nog mijn lief wijfje hoor. Een trouwe zorg. Je begrijpt toch wel, met de uitbreiding van de zaak heb ik het hoe langer hoe drukker gekregen. Het gaat nu alles in 't groot. Ik sta telkens voor gevallen, waar zelfs de beste vrouw geen verstand van heeft".

„Ik eis dan ook niet, dat je me van al je technische zakenkwesties op de hoogte brengt. Ik begrijp best, dat je veel aan je hoofd hebt. Maar als er bijzondere moeilijkheden zijn, mag ik toch wel vragen, of je ze wilt vertellen. Man en vrouw moeten een zijn. Vroeger was dat bij ons ook zo. Maar tegenwoordig lijken we wel twee. Ieder zorgt voor zijn eigen terrein. Elkaars zorgen delen, daar komt niets meer van. Je vrouw wil je zo graag helpen om je moeilijkheden te dragen, William".

Mr. Stefenson dacht even na. Zou hij het haar zeggen? Hij kon haar toch niet alles vertellen. Iets maar, om haar tevreden te stellen.

„Och, de verzekerings-maatschappij vraagt een geweldige premie-verhoging voor mijn auto's. Er komen bij mij teveel ongevallen voor. Ze vrezen, dat er wat achter zit. Nu in een maand tijd drie splinternieuwe auto's totaal vernield. Van twee de stuurinrichting defect. Van een springt de voorband. Ze reden met grote vaart. De chauffeur kon het stuur niet houden. Van de weg af. Omgeslagen.

Dat risico willen ze alleen dragen tegen verhoogde premie. Zo ongeveer het dubbele van wat ik tot nog toe betaalde. En dat was al een heel bedrag. Het scheelt me een vierhonderd dollar per jaar.

Ik zit er ook over te piekeren, wat de oorzaak van die ongelukken is. Het zou me niet verwonderen of er was kwaadwilligheid in het spel. Maar hoe is het te constateren?

Gelukkig kwamen de chauffeurs er nog vrij goed af. Wat kneuzingen, een heeft een gebroken been. Dat kon veel erger. Met dat al is het een ellendige boel."

Mr. Stefenson vertelde zijn vrouw niet, dat vorig jaar twee oude auto's verongelukt waren, terwijl hij heel goed de oorzaak wist. De maatschappij zou een goed premie uitbetalen, een derde van de aanschaffingsprijs nog. Ze moesten nodig vernieuwd. Toen had hij een vertrouwd chauffeur een wenk gegeven, dat een ongeluk niet onwelkom zou zijn. Je weet niet hoe handig zulke lui een ongeluk weten te krijgen, zonder zelf enig letsel te bekomen. Het waren dus niet drie maar vijf auto's die de verzekering in ruim een jaar tijd te vergoeden kreeg. Van de laatste ongelukken begreep hij echter niets.

„Nemen de zaken je hart niet te veel in beslag, William? Je hebt zoveel aan je hoofd. „Als Jeschurun vet werd, sloeg hij achteruit en hij liet God varen, die hem gemaakt heeft" 3). Wij zijn rijk geworden. Nu hebben we God wel niet laten varen, wij gaan nog naar de kerk, jij bent zelfs ouderling. Toch geeft rijkdom zo gemakkelijk het besef van onafhankelijkheid. We voelen ons sterk. We kiezen onze eigen wegen. Hoe moet ik het zeggen? Het is bij mij tenminste niet meer zo, als toen ik pas belijdenis deed".

Dit punt was voor Mr. Stefenson heel pijnlijk. Zeker, hij was ouderling. Maar die brand voor twee jaar. Officieel heette de oorzaak onvoorzichtigheid. Hij had zijn geweten telkens weer voorgepraat, dat hij er geheel onschuldig aan was. Mocht hij aan die oude Jackson niet zeggen, dat een brand hem voordeliger was, dan de brand te blussen? Dat was toch waar? En mocht hij de knecht, die het langst bij hem in dienst was, bij gelegenheid van de ingebruikneming van de nieuwe fabriek niet een half jaar loon als gratificatie geven? Toch was hij in zijn hart overtuigd, dat het met de onvoorzichtigheid nooit zover gekomen was, als hij Jackson niet over het voordeel van een brand had gesproken en hem een half jaar extra loon beloofd.

En die auto-ongelukken van verleden jaar? Hij wilde liefst niet te veel aan de Heere denken. Hij gaf zijn deel aan de kerk. Hij was zelfs ouderling. God zou wel tevreden zijn.

„Vrouwtje, niet zo zwaar op de hand. Wij dienen de Heere toch. Kijk eens naar andere zakenlui. Ze vragen niet naar God en Zijn dienst. Het leven is druk. Maar God houdt Zijn kinderen vast. Wees daar maar van verzekerd.

Denk je erom de nieuwe dominee een welkomgeschenk toe te sturen, als hij in de stad komt? Ik ben blij dat we gauw weer een eigen dominee krijgen. Ds. MacLure lijkt wel een geschikte kerel. Hij zal ons wel eens gauw komen bezoeken. Ik hoop dat we prettig kunnen samenwerken".

(Wordt vervolgd)

---

3) Deuteronomium 32 : 15.

Fieldmen's Corner

R. A. JONGBLOED

De Economische Toekomst van Canada

door Prof. Dr. H. M. H. A. VanderValk

Ter inleiding. Mr. Jongbloed is op het ogenblik in Nederland voor vacantie. Wij geloven, dat onze lezers het op zeer hoge prijs stellen om kennis te nemen van zijn artikel over bovengenoemd onderwerp.

(John Vellinga.)

Een toevallige ontmoeting, een geanimeerd gesprek, gevolg: een boek op mijn schrijftafel.

En wat voor een boek! Als ooit van een boek gezegd is kunnen worden, dat het net op tijd is verschenen, dan is het wel van het boek, dat U hierboven aangekondigd vond.

O, zeker, er is reeds een lange rij van lectuur en literatuur over Canada. Maar voor het grootste deel zijn dit boeken, die meer tot de verbeelding spreken dan dat zij cijfers en feiten brengen, die ook degenen, die in deze termen denken, het belang van Canada (hebben) doen zien.

Er is in de jaren sinds 1946 een stroom van emigranten uit Nederland naar Canada gegaan. Doch het merendeel hiervan ging grotendeels uit overwegingen, welke in de gevoelssfeer ontsproten, of uit een vaag economisch motief.

En nu brengt dit boek zakelijke gegevens, opgedolven en gerangschikt door iemand, die door zijn functie de dingen van een hoger plan in hun samenhang en in hun strekking kan zien.

Prof. Van der Valk toch is niet alleen als hoogleraar in de economie aan de Handelshogeschool te Rotterdam en aan de Universiteit te Utrecht een geschoolde kracht, maar door zijn positie als „alternate executive director" — waarnemend uitvoerend bestuurder — van het Internationale Monetaire Fonds in Washington D.C. beschikt hij over gegevens, die voor weinig anderen toegankelijk zijn. In dit boek maakt hij deze tot gemeengoed. Dit is een bijzondere dienst aan het Nederlandse volk bewezen.

Immers wie enigszins van nabij met Canada bekend is, weet dat daar een ontwikkeling gaande is, die, eenmaal momentum verkregen hebbende, dit land in korte tijd een betekenis zal verschaffen, waarvan velen in het vaderland geen flauw idee, laat staan een juiste voorstelling hebben. Toch is dit nodig, zeer nodig, willen wij hier niet een kans missen.

Het is waar. Er zijn in de laatste jaren tienduizenden Nederlanders naar Canada gekomen. Maar te veel moeten zij zich vergenoegen met de rol van „houthakkers en waterputters". Want degenen, die in Nederland leiding geven aan de economische ontwikkeling, zijn in het algemeen gesproken achtergebleven. Ten nadele van onze stam zowel in Nederland als in Canada.

Voor vele practische leiders van de vaderlandse economie is Canada achteraf, — zo niet achterlijk — en niets in te beginnen, omdat enige incidentale pogingen niet direct het gewenste resultaat hebben opgeleverd.

Het is nu de verdienste van Prof. Van der Valk, dat hij in dit boek laat zien, welke inderdaad enorme mogelijkheden in Canada liggen. En niet alleen dit, maar ook, dat men „erbij" moet zijn, wil men er deel aan hebben.

In 17 hoofdstukken, verdeeld in 3 groepen, geeft de schrijver eerst een beschrijving van de stand van zaken. Daarna volgt een analyse daarvan. En tenslotte een uitvoerige schets van de vooruitzichten.

Het eerste deel bevat een goede typering van de sfeer in een zich in opkomst bevindend land van een uitgestrektheid en immense rijkdommen als Canada heeft, en van de vereisten, die nodig zijn om daarin te leven. Het is zeer verleidelijk om hieruit talrijke aanhalingen te doen.

Het tweede deel is min of meer een vaktechnisch gedeelte. Hierin is de zuivere econoom aan het woord.

Het derde deel geeft een expose van de vooruitzichten. Voor iemand, die het voorrecht heeft gehad, iets van Canada te zien, houdt dit in een rondleiding in de schat kamer, waarin hij af en toe een blik heeft mogen werpen en waarmede zijn geest al enigszins vertrouwd is geraakt. Voor iemand, die leeft in een land, waar het kenmerk van de economie is het „verdelen van de armoede", is het een binnenleiden in een sfeer, waaraan men vreemd is. Sterker nog, waar men onbewust min of meer afwerend tegenover staat, omdat het niet past in het raam, waar men — zij het noodgedwongen — in denkt.

Daarom kan men als Nederlander Prof. Van der Valk werkelijk dankbaar zijn voor zijn boek. Het zal de ogen openen ook van de ondernemers van formaat in het vaderland voor mogelijkheden, die nog niet reeel voor hen waren.

Dit zal een voordeel betekenen voor Canada zowel als voor Nederland. Want zonder chauvinistisch te zijn — daarvoor zijn vandaag aan de dag niet zoveel redenen aanwezig —, kan men onderschrijven, dat de Nederlanders in staat zijn een goede bijdrage te leveren voor de opbouw van Canada. Zij moeten slechts de mogelijkheden zien.

En voor Nederland zal het betekenen, dat energie en intellect, welke thans naar binnen gericht zijn, weer hun functie gaan vervullen en naar buiten gericht worden. Zij zullen dan weer verrichten, wat zij in de afgelopen eeuwen zo vaak verrichtten: een nieuwe bron van goederen en van welvaart meehelpen ontsluiten. Oost- en Zuid-Azie, Zuid-Afrika, Zuid-Amerika en de zuiderhelft van Noord-Amerika dragen hier zwakker en daar sterker er het stempel van.

In Canada is in vroeger jaren iets in die richting gebeurd — zo is een deel van de spoorwegen met Nederlands kapitaal gebouwd en is er een zekere financiering van de landbouw geweest — maar voor het ogenblik is waar wat Prins Bernhard zegt in zijn Ten geleide, dat hij het boek meegaf. Nederlands eerste Ambassadeur op economisch gebied, die door zijn reizen om bekendheid te geven aan de Nederlandse nijverheid en handel zulke dingen kan beoordelen, spreekt daar uit, dat het „een eerste voorwaarde is, dat men (dat zijn Canada en Nederland-J.) elkaar nog beter leert kennen."

Dit boek kan daartoe veel bijdragen. Het laat zich gemakkelijk lezen. Het is niet dik, maar zit boordevol met materiaal. De zinnen zijn kort, maar geladen, zoals bij het opstuwende karakter van de Canadese ontwikkeling past. En tenslotte wordt het gedragen door de ideele wens: Nederland en de Nederlanders een belangrijke plaats te laten bekleden in de Atlantische gemeenschap, waarin Canada naar Prof. Van der Valks aanhaling de rol van „de gouden scharnier" gaat vervullen.

Meer nemen wij niet over uit het boek. U moet het zelf lezen.

As One Preacher Sees It

door J. K. VAN BAALEN

Evangelisatie II

Als ik nu enkele opmerkingen ten beste zal geven aangaande en naar aanleiding van het boek **Het Evangelie in een Ontkerstende Wereld**, door mij geresumeerd in een vorig artikel, dan zal het wel duidelijk zijn dat ik dit boek van de Kamper Hoogleraar in de Evangelisatie en de Directeur van het Evangelisatie-centrum met veel waardering gelezen heb: anders zou ik niet een geheel artikel aan een resumee besteed hebben.

Volmaakt is echter m.i. ook deze menselijke arbeid niet.

Ik krijg de indruk dat men in Nederland, sedert de dagen van de eindeloze breedsprakigheid van de grote Kuyper, in een ander uiterste is geslagen. Kortheid is goed; altijd; maar onvolledigheid is "a horse of a different color".

Ik meen dat een boek als dit toch zeker een soort handboek voor de evangelisatie wil zijn, of althans behoorde te zijn. En dan is het wel onmogelijk in een 225 bladzijden recht te doen aan zo veel en zo grote problemen als in dit werk worden aangestippeld.

Telkens vind ik daar voorbeelden van. Zo is het b.v. wel gemakkelijk te zeggen dat oliedomme catechisanten op de catechisatie moeten worden toebereid om aan Ev. te doen; maar zegt ons dan eens hoe U dat doet, en maak er U niet met ene bladzijde van af (83). Zo ook die onderscheiding tussen Barth, Brunner, Bultmann, en „humaniteit" tegenover „humanisme" (141). Toen ik daaraan toekwam dacht ik: „Nu zul je nog eens iets leren!" en zie, het was reeds voorbij. En zo zou ik heel wat meer kunnen noemen.

Dit boek is te kort, te beknopt; maar dat niet alleen: het is ook voor een zo bij uitstek praktisch onderwerp, niet praktisch genoeg. Slechts een heel enkele maal wordt met een voorbeeld aangegeven hoe de broeders het dan eigenlijk willen („Maar 'k heb eens iemand . . . gevraagd . . ." 125): daar hadden we meer van moeten hebben.

De gebreken van dit boek zijn dus meer zonden van nalatigheid dan van bedrijf, als men dat zo eens zeggen mag. Zo b.v. ook t.o.v. de literatuur. **Reformed Evangelism**, A Manual on Principles and Methods of Evangelism by 18 men and women of our own Christian Reformed Church, Baker Book House, 1948, 447 pag., wordt niet eens genoemd. Ik durf zeggen, dat in dat werk op sommige praktische methoden beter ingegaan wordt dan in het boek thans onder bespreking. En ook van het uitstekende boek van Prof. Homrighausen, **Decision and Commitment** hadden de auteurs nog wel met vrucht kunnen kennis nemen.

Alle mensenwerk blijft echter onvolkomen; en deze enkele opmerkingen doen niet af aan het feit, dat we hier met een degelijk en vlotgeschreven werk te doen hebben.

Wat nu voorts dit gehele werk van evangelisatie aangaat: ik ben het ten volle met de schrijvers eens, dat dit een levenstaak der kerk is. Reeds de Amerikaanse evangelist „Billy" Sunday placht in mijn jongere jaren te zeggen: "The church that ceases to be evangelistic will soon cease to be evangelical".

Maar om nu over evangelisatie te spreken voordat men tot dat werk de allereerste bekwaamheden heeft (zoals sommigen dat hier in Edmonton reeds wilden drijven), raakt kant noch wal. Indien enig ding duidelijk blijkt uit het boek van Wurth-Wiersinga, dan is het wel dit, dat evangeliseren niet ieders werk is. Daar is in de allereerste plaats toe nodig dat men zich aansluiten kan bij de geestesgesteldheid van degenen die men bereiken wil. En dat kunnen immigranten, die zelfs de taal niet verstaan, allerminst. Hoevelen alhier en in andere plaatsen denken aan de kerk bijna uitsluitend als aan een inrichting om hen te doen ontvangen, te doen genieten. Vandaar de tegenzin tegen de dienst des Woords in de taal des lands. Men behoorde zich er met ernst heen te wenden, veeleer dan een vijandige houding tegen Engelse diensten en vermeerdering van Engelse diensten, aan te nemen. En dat om drieerlei reden. Eerst voor zichzelf: hoe meer Engels, hoe eer men door de moeilijkheden heenkomt. Voorts om de kinderen: jaren- en jarenlange ervaring in Amerika heeft nu eenmaal geleerd — en het begint in Canada ook al te blijken — dat kinderen die Engels op school leren, zeer spoedig contact met het Hollands verliezen. En dan tenslotte om „onze taak in Canada", waarover juist zulke rasechte Hollanders zo vlot spreken kunnen. Meent men soms dat Canadezen van allerlei slag bepreekt willen worden door mensen die blijkbaar een vreemde godsdienst uit een vreemd land in een vreemde taal colporteren? Zou men zoiets in Nederland doen? Of in enig ander land waar het Christendom reeds gevestigd is?

De schrijvers van een ander goed Nederlands boek (**Gereformeerden, Wat Nu?** door Ds. G. Toornvliet en Dr. H. J. Westerink. Kok, 1952) hebben er terecht op gewezen, dat het goed genoeg is dat de kerk aan evangelisatie doet, doch dat er dan „achter" die evangeliserende mensen ook een kerk moet staan die de bekeerlingen kan ontvangen. Vandaar dat die zgn. „mission stations", zoals we er hier ook een in Edmonton gehad hebben, zo van het begin aan met onvruchtbaarheid geslagen zijn. Niet alleen kosten deze veel te veel geld naar verhouding, maar als men dan zeggen wil, dat zulk een mission toch wel met zegen en vrucht gewerkt heeft omdat er na onderscheiden jaren een zeer enkele in een onzuivere kerk beland is als vrucht van al dat werk, waarom houden we dan maar niet op een Gereformeerde Kerk te zijn?

Zo lang onze kerken zelf nog door en door **foreign** zijn, in taal, in manieren (veelal in ongemanierdheid, zoals gebrek aan eerbied voor en tijdens de dienst des Woords, een kerkgebouw verpest met tabakswalm), zo lang we zelf nog geen Zondagsscholen hebben (dat is algemeen in het Westen) of geen ouderlingen hebben die behoorlijk Zondagsschool onderwijs aan kinderen van andere nationaliteiten kunnen geven; zo lang onze kerken niet gereed staan om de vruchten van evangelisatie binnen eigen Gereformeerde, dat is Canadees Gereformeerde, kringen op te nemen, spreke men toch vooral niet van evangelisatie. Dat is het paard achter de wagen spannen.

Waar dan nog bij komt dat gemeenten die honderdduizenden van dollars ontvangen vanuit de Verenigde Staten om kerkelijk op de been te komen; die nog geen of slechts zeer onvolmaakte christelijke scholen hebben voor de verbondsjeugd, en dus aan hun doopsbelofte nog niet voldoen; en onder welke sommige hun synodale quotas voor de officiele zendingen der kerk niet of slechts ten dele afbetalen — dat zulke kerken het recht ten enenmale missen van evangelisatie te spreken. Men beginne met de fondamenten der kerk te leggen aleer men denkt aan het bouwen van het dak.

En nu nog iets. Indien men waarlijk ernst wil maken met „onze taak" in Canada, als gereformeerde christenen, dan beperke men zich over het algemeen, en zoveel mogelijk, tot het beroepen van Nederlandse predikanten onder de leeftijd van 35 jaren. Die beginnen reeds in hun eerste jaar met Engels preken en catechiseren. Mannen van 40 jaar en daarboven zijn meestal te gezet in hun manieren en denken en spreken om zich aan te passen. Bovenal beroepe men geen leraren die „voorlopig" geen Engels willen preken, en daar de gemeente aan willen binden bij het overwegen van het beroep. Daar is te groot gevaar dat zulken het nooit zullen leren.

Men bedenke toch, dat de Here die duizendtallen van Hollandse Calvinisten niet naar dit ontkerstend land zendt om de dollar voor henzelven en hun kinderen, maar opdat dit geslacht zich zo snel mogelijk zal aanpassen aan taal en cultuur van hun nieuw vaderland. Dat neemt, op zijn best, veel tijd en geestesinspanning. Men make het niet nodeloos moeilijk of onmogelijk.

GUELPH

In September werd een schrijven ingezonden van een groep te Guelph om te komen tot instituering als kerk aldaar. Dit verzoek werd ingewilligd.

Daar de leden grotendeels van Kitchener afkomstig waren, werd Kitchener de instituering opgedragen. Zodoende was 4 October een blijde dag voor de Chr. Ref. Church te Guelph.

Als afgevaardigden waren aanwezig de broeders Dijkstra (diaken) en Vander Loo (ouderling) van Kitchener. De laatste werd aangewezen als scriba te fungeren die dag. De dienst stond onder leiding van Ds. Spoelhof, missionaris predikant te Kitchener. Na het zingen van Psalm 84 : 1 en het lezen van Efeze 4 ging Ds. Spoelhof voor in gebed. Hij sprak een kort woord naar aanleiding van bovengenoemd hoofdstuk, gaf een overzicht van het ontstaan en de groei als gemeente en uitte zijn dankbaarheid jegens God, dat deze kerkinstituering mocht plaats vinden.

Hierna werden de attestaties afgelezen. We beginnen met 24 gezinnen en 3 zelfstandige personen, hetgeen een mooi getal is. In totaal zijn er 110 personen, 52 belijdende leden en 58 doopleden.

Vervolgens werd overgegaan tot verkiezing van ambtsdragers. Gekozen werden tot ouderling de broeders: Top, Vander Kooy en Sloot en tot diaken de broeders Boonstra, Bijlsma en Reitsma.

Hierna richtte Ds. Spoelhof een kort woord van dank tot de gemeente en besloot hij deze dienst met het zingen van Psalm 84 vers 3 en dankgebed.

In de avonddienst had de bevestiging van ambtsdragers plaats en hierna hield Ds. Spoelhof een predikatie naar aanleiding van Psalm 122 : 5-9 en eindigde hij met het laten zingen van Psalm 122 vers 3.

STRATHROY

In Jan. 1953 werd te Strathroy een landbouw-organisatie opgericht, in dezelfde geest als de C.B.T.B. in Nederland.

Hier in Canada onder de naam Christian Canadian Farmers Association. Het streven dezer organisatie is om als Chr. immigranten schouder aan schouder te staan,, speciaal betreffende hetgeen ons hier als farmers te doen staat. Getracht moet worden voor de jonge mannen Chr. Landbouwonderwijs te krijgen. Co-operatieve aankopen en meer dergelijke dingen zijn van groot belang.

Nu zouden we gaarne ook van andere plaatsen vernemen wat men daar doet of van plan is te doen, teneinde contact met elkander te krijgen.

Ieder is ervan overtuigd, dat de C.B.T.B. in Nederland goede resultaten heeft bereikt. Ook hier in Canada ligt nog veel in de toekomst, maar er zal een begin moeten worden gemaakt.

Daar de lange winteravonden daarvoor geschikt zijn, vond het bestuur dezer organisatie het van belang door middel van Calvinist-Contact aan e.e.a. bekendheid te geven.

Nadere inlichtingen kunnen worden ingewonnen bij het bestuur.

L. J. Feenstra, voorz., Kerwood, Ont.
J. Huizinga, secr., R.R. 3, Watford, Ont.

CANADIAN SCENE

Immigratie naar Canada dit jaar minder

(Canadian Scene) Gedurende de eerste vijf maanden van dit jaar was de immigratie naar Canada 27 procent lager dan in 1952, zo blijkt uit de cijfers van de regering.

Een totaal van 59.960 nieuwkomelingen kwam het land binnen vergeleken met 82.088 gedurende de periode van 1 Januari tot 31 Mei in 1952. Het aantal toelatingen uit Noord Europa was 22 procent lager dan in 1952, terwijl het totaal uit alle andere landen 56 procent minder was. De immigranten uit Noord Europa vormden de grootste groep, ongeveer eenderde groter dan het aantal nieuwkomelingen van de Britse eilanden.

De Engelsen, in totaal 11.507, vormden de grootste afzonderlijke nationale groep van immigranten gedurende de vijf maanden. De Duitsers volgden er vlak op met 11.061. Andere grote groepen waren de Hollanders met 8.707 en de Italianen met 6.193 immigranten. De maand Mei vertoonde hetzelfde beeld.

Standaard Tijd

EEN CANADESE UITVINDING

(Canadian Scene) Het standaard tijdsysteem zoals dat in Canada en over de gehele aarde in gebruik is, is een uitvinding van Sir Sanford Fleming, een Canadees ingenieur, die het systeem in 1878 uitdacht, zodat de taak voor de opstellers en de lezers van spoorboekjes vereenvoudigd zou kunnen worden.

Tot aan 1884, toen het systeem op grote schaal ingevoerd werd, had ieder district of grote plaats op de wereld zijn eigen plaatselijke tijd en elke spoorweg in Noord Amerika had zijn eigen tijdsysteem, of indien het daarvoor lang genoeg was, zijn eigen systemen. Overal waar deze systemen met elkaar samenvielen, hoopte de verwarring zich op.

Fleming's idee (hij werd Sir Sanford pas nadat zijn systeem in de practijk bleek te voldoen) bestond uit het aannemen van 24 standaard meridianen rond de aarde, vijftien graden van elkaar verwijderd, te beginnen met Greenwich in Engeland. Elke meridiaan was bedoeld als het midden voor een tijdzone en binnen elke zone zou dezelfde tijd gebruikt worden. De tijd verandert met een uur bij het passeren van de ene zone naar de andere.

Sinds het invoeren van de idee van Sir Sanford, zijn er slechts zeven tijdzones in Canada. Het zijn Newfoundland, Atlantic, Eastern, Central, Mountain, Pacific en Yukon. Ze zijn achtereenvolgens 3½, 4, 5, 6, 7, 8 en 9 uur later dan de Greenwich tijd.

Ongeveer veertig jaar, nadat men de Standaard Tijd had aangenomen, stelde een bouwondernemer te Chelsea in Engeland, William Willet geheten, de Zomertijd voor. Hij wilde de klok gedurende de zomermaanden tachtig minuten voorzetten om de mensen meer daglicht voor het beoefenen van sport te geven. Een wet voor het instellen van zomertijd werd aan het Engelse Parlement in 1908 voorgelegd, maar pas een jaar na de Eerste Wereldoorlog werd Willet's idee wet in Engeland. Toen zette men de klok gedurende de zomermaanden zestig minuten voor (niet tachtig) zodat de mensen vroeger naar bed zouden gaan, vroeger zouden opstaan in verhouding tot zonsopgang en zij minder brandstof zouden verbruiken voor verlichting.

Voor de Tweede Wereldoorlog was zomertijd in Canada een plaatselijke aangelegenheid. Tijdens de oorlog was het bijna drie jaar lang wettelijk verplicht, niet alleen gedurende de zomermaanden, maar het gehele jaar door. Sinds 30 September 1945 werd het weer aan de wens van de plaatselijke bevolking overgelaten, maar het wordt in de meeste delen van het land gebruikt.

Door Gods goedheid werden wij verblijd met de geboorte van een dochter

ANTJE

Y. DE VRIES
H. DE VRIES-DE JONG

30 September 1953.
R.R. 2, Nestleton, Ont.

Enige kennisgeving

Verloofd:

ANNA MAGRETHA HENDERIKA SCHURINGA

en

GERRIT BROOS

TORONTO, 9 October 1953.

41 Binscarth Rd., Rosedale, Toronto.
64 Cranbroke Ave., Toronto 12.

Verloofd:

MAP VANDER KOOY

en

TOM BROUWER

9 October 1953.
R.R. 6, Mt. Hamilton, Ont.

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie-adres:
P.O. Box 234, Chatham, Ontario

Naam ....
Post-adres ....
Indien nodig naam van werkgever en adres
....
....

Abonnements Formulier voor Nederlandse lezers

Naam van persoon in Nederland
....
Adres ....
Naam van persoon die abonnement opgeeft
in Canada ....
Adres ....
Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres: Box 234, Chatham, Ontario, en wij zorgen voor verzending naar Nederland.

Adres Verandering

NIEUW ADRES
(Vermeld steeds uw File Nummer)
Naam ....
....
Indien nodig naam van werkgever en adres:
....
Post-adres ....
TEGENWOORDIG ADRES